

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm809.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Er det derimod Sandhed, at ei allene al sand Dyd i Landene, hvor Kristus nævnedes, gennem atten Aarhundreder udgik fra Troen paa den Korsfæstede, men at Aanden indsov og vaagnede, Krafxviten ødtes og fornyedes, Stater faldt og opstode med den, da bør det siges lydelig, for at beskæmme de daarlige Menneskers Vanvittighed, som tør sige, at Man kan være vantro, ja Kristi og Korsets Fiende, og ligefuldt være Dyds og Videnskabs, Næstens og Fædrenelandets trofaste Ven; det bør siges for at vække dem til Eftertanke, der ei ere onde, men have ladet sig forføre ved søde og smigrende Ord, og ved at agte paa de Levninger af Adel, af Kraft og sømmelig Adfærd, der end lade sig tilsyne hos de rette Kristnes Børn i adskillige Led. Er det ydermere sandt, at Krøniken bærer de mest uforkastelige Vidnesbyrd om Kristendommens vidunderlige Oprindelse, og om det bestandige Underværk ved hvilket denne hellige Tro har fremkæmpet og genfødt sig selv, da bør det udsiges med jublende Tunge, til Pris for den evige Konge, til Skræk og Advarsel for Alle som den hade og foragte, men meer til dens Venners Bekræftelse og Fryd. Er der nemlig en Gud, da maa Hans Forsyns Spor og være i Tiden, udgik Jesus fra Faderen i Tidens Fylde, da maa de forrige Tider henvise til ham; har Han sagt, at Helvedes Størke skal aldrig betvinge Hans Kirke, da maa Hans Herreskjold og have hvælveth sig over den siden Hans Hjemgang til Faderens Høre. Salige ere de, xviiisom ikke se og dog tro, det er Frelserens Ord til dem, der med Hænder vil føle Hans Døds og Forklarelses Mærker, mange Tusinder ere og salig hensovne i Troen paa Guds Forsyn og Kristi Regering, uden at have seet de store og straalende Mærker som betegne Herrens usporlige Veie over Tidernes Bølger; at de ere selv der, hvor Øiet ingen opdager, det maa vi tro, men hvor de sees, ere de som hellige Engle, der til vor Gammen udsjunge: her er den Eviges Finger. Saadant behøve vi høilig, thi skrøbelig i Troen ere vi Alle, om end mere og mindre, saalænge vi vandre i disse Tvivlens og Stridens Egne. De hensovne Fædre saae i deres eget og overalt i det enkelte Menneskes Liv mangt et Vidnesbyrd om Gud, som vi overse, ja med hvilke den Ondes Børn have spottet saalænge, at de stærke kun Faa; de Gamle glædedes og ved mangt et Syn, som tykkes os Indbildning, fordi det kun var for dem. Mørkets Aand har i de sidste Tider faderlig og rundelig udstyret sine Børn og Apostle med gloende og giftige Pile; skulde Lysenes Fader vel slumre, eller glemme sine troende Børn? Nei, før, siger Skriften, skal Moderen glemme sin diende Spæde; bedre Rustning end Retfærdigheds Pandser og Sandhedens Belte, Troens Skjold og Aandens Sværd og Haabets Hielm, disse vel gamle, xviiiimen dog uopslidelige Vaaben, kan Han ikke give; men naar de ydmyge Bønner, troende Hjerters visse og hurtige Bud, stædes for Hans Trone, da snører Han Rustningen med fastere Baand, da kvæger Han Hjertets udtørrede Jord med nyfalden Dug, saa Kraftens og Modets henvisnende Urter igen kan opblomstre. Saaledes haver den kærlige Fader nu skænket os til Skjolderemmer og Pandseringe stærke og skinnende Led af den Kæde, hvormed Han sammenlænkede Tiderne, Tidens Ørk har han overskjult med lifligt og stærkende Manna, at vi ei skulle forsmægte, medens vi fremstride os til det forjættede Land. Ja, Han haver skænket os den Davidsnøgel, som oplader Dørren, Ingen mer kan tillukke: den hemmelige Dør til Krønikens Helligdom. I dens Forgaard vrimle Skyggerne af de henfarne Slægter i uævnligt Tal, de blandes og bløde, juble og hyle, bruse og daane, blinke og blegne, sysle og svinde, uden at det mærkes hvordan og hvorfor? Alt synes at tumle sig forvirret efter daarlige Indfald og Tilfældets Luner. Indkige vi derimod i Helligdommen, da se vi Aanderne sagtelig fremskride, glædes i Lyset eller regne og sysle i Mørket, medens Udfaldet staar skrevet bag dem paa den hellige Mur med hemmelige Stave. Vi høre og forstaa den Guddomsrøst, der toner xixfra Hvælvingen: hvorfor fnyse Hedningerne, og hvi grunde Folkene paa Forfængelighed? hvi raadslaa de tilhobe mod Herren og Hans Salvede?